

NAPOLEON op St. Helena.

Het terrein rondom Napoleon's woning Longwood was geheel te zijner beschikking; daar kon hij zich in vrijheid bewegen. Zelfs de schildwachten betraden dit terrein alleen 's avonds en bleven er tot den volgende morgen. Buiten het gebied van Longwood was echter iedere meter gronds bewaakt; wanneer Napoleon het verliet, werd hij steeds gevolgd door een officier, die hem geen oogenblik uit het oog verloor. Alleen wie de vereischte papieren en passen kon toonen — en dit waren er vele, welke alleen na streng onderzoek werden uitgereikt — werd op het eiland toegelaten. Na het laatste kanonschot mocht 's avonds geen schip meer uitvaren en werd geen schip meer in de haven toegelaten. Voor de controle alleen hierop waren speciaal enkele officieren aangesteld.

Napoleon was 46 jaar toen hij op St. Helena aankwam, een man dus die in de volheid van het leven uit dat leven was gedreven door eigen gaven en talenten. Zij die hem in zijn verbanningstijd gekend hebben, beschrijven hem als een eer klein dan grooten man met een groot hoofd en bijna vrouwelijk-kleine handen en voeten. Hij had blauwe oogen en donkerbruine haren; zijn gebit was slecht, en toen hij eenigen tijd op St. Helena was, begon hij te lijden aan zwaarlijvigheid.

Lady Malcolm, echtgenoot van den Engelschen admiraal op het verbanningseiland, schreef in haar dagboek, dat zij getroffen werd door de zachte uitdrukking van zijn gelaat, juist het tegenovergestelde van wat zij verwacht had. Voor zijn getrouwen was hij de Empereur, voor zijn vijanden nog een man, die vrees en ontzag inboezemde. Niemand op het eiland durfde hem als zijn gelijke te behandelen. Zelfs zijn bewakers voelden respect voor hem; zoozeer was hij de man van zijn tijd, dat de bewakers gelukkig waren, wanneer hij zich gewaardigde hen aan te kijken of een enkel woord tot hen

te spreken. Zijn persoonlijkheid beheerschte het eiland.

Het huis dat hem was toegewezen, gebouwd van hout en steen, stond op het plateau op drie mijl afstand van Jamestown. Napoleon had er twee kamers in gebruik. In de eene kamer stonden het veldbed met de groene zijden gordijnen, dat hij bij Marengo en Austerlitz had gebruikt, de oude sofa waarop hij vele uren doorbracht, een eenvoudige waschtafel met een prachtig zilveren toilet-garnituur, de klok van Frederik den Grooten, die hij uit Potsdam had meegenomen, een portret van Josephine Beauharnais en, het kostbaarste van alles, een borstbeeld en twee portretten van zijn zoon, l'Aiglon.

In de andere kamer stonden eveneens een bed, een schrijftafel en een boekenkast. Bijna den geheelen dag bracht hij in deze kamers door, lezend, pratend of dicteerend, dikwijls onrustig heen en weer loopend van de tafel naar het bed. Hij kleepte zich iederen dag met groote zorg voor het diner, dat door livreeknechten in gouden of zilveren schalen werd opgediend, terwijl de muizen soms door de kamer liepen. Het tafelzilver en kristal was ongeveer het eenige wat hij uit zijn paleizen of uit de paleizen in de door hem veroverde landen in zijn ballingschap had meegenomen.

Op 2 September 1816 schreef baron Stürmer aan Metternich:

„Napoleon heeft meestal een slecht humeur. Indien hij lijdt onder de ballingschap, heeft dit geen invloed op zijn lichaam; hij geniet een goede gezondheid en het laat zich aanzien dat hij nog lang zal leven.

Niemand heeft nog kunnen achterhalen of hij berust in zijn lot ofwel nog hoop koestert en verwacht te herhalen, wat hij op Elba gedaan heeft. Soms hoort men hier, dat hij veel verwacht van de oppositie in Engeland. In ieder geval is het zeker dat hij nog steeds protesteert tegen zijn verbanning en dat hij op Longwood als keizer behandeld wenscht te worden. Gourgaud, Montholt, Bertrand, Las Cases en de anderen van zijn gevolg bewijzen hem alle eer en behandelen hem met de grootste onderscheiding evenals vroeger. Vreemdelingen die zulks wenschen, ontvangt hij; diners of partijen geeft hij nooit.

Het is meestal middag eer Napoleon opstaat; daarna gebruikt hij een lichten maaltijd en blijft tot drie uur in zijn werkkamer. Om vier uur ontvangt hij de bezoekers, die belet hebben aangevraagd, waarna hij uit rijden gaat in een met zes paarden gespannen koets. Paardrijden doet hij hoogst zelden.

De laatste Dagen

DOOR
CLAIR PRINCE

Midden in den Oceaan, 1600 mijl ver van Kaap de Goede Hoop, ligt St. Helena, het eiland van kraters en rotsen. Op het hoogste gedeelte, het plateau, buigen de boomen zich onder de winden, die duizenden mijlen over den Oceaan waaien zonder tegenstand te ontmoeten, en op het lagere gedeelte is het kil en vochtig, zoodat boeken, kleeven, schoenen, enz. spoedig met schimmel bedekt worden. De schepen, welke er aanleggen, nemen de brieven mee, die via Kaapstad of Zuid Amerika Europa bereiken.

„Het duurt gewoonlijk 14 maanden, vóórdat wij antwoord op een brief kunnen verwachten,” schreef baron Stürmer in 1816 aan Metternich. „Ik kan u verzekeren dat de beschrijvingen van St. Helena, welke men in Europa hoort, niet overdreven zijn. Het is de meest eenzame, meest ontoegankelijke plek der wereld, gemakkelijk te verdedigen en zeer moeilijk aan te vallen, kaal, armoedig en het meest geschikt voor het doel, waarvoor het thans gebruikt wordt. Het is volmaakt overbodig om een of andere bevrijdingspoging te vreezen.”

Daar bracht Napoleon zijn laatste dagen door. De natuur had gezorgd voor de beste en grootste middelen ter verdediging, en het Engelsche Gouvernement had er nog enkele aan toegevoegd. Overal zag men soldaten en schildwachten, kanonnen waren op de rotsen geplaatst en voor de kust kruisten wachtschepen. De strengste discipline heerschte op het eilandje. Overdag kon men de meeste plaatsen slechts bereiken met een specialen pas van den Gouverneur en 's nachts kon men nergens komen zonder het wachtwoord te noemen.